

Arrest

nr. 73 588 van 19 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VAN DER HASSELT, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 7 juni 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 12 augustus 2011 in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker :

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. Tien jaar geleden verdween uw broer, D.(...) M.(...) spoorloos nadat hij door de autoriteiten werd lastig gevallen. Hij werd opgepakt en geplaatst in een filtratiekamp. Door het betalen van smeergeld, kon u hem achter vrijkopen. Daarna vertrok M.(...) en kwam niet meer terug. U beweert dat hij geen strijder was, noch dat hij er ooit één geweest was. Op 2 februari 2011 echter, kwam hij plots bij u thuis aan om 23u 's nachts. Op dat moment waren uw echtgenote, D.(...) R.(...) (O.V. 6.824.858), en uw dochter, D.(...) M.(...) ook thuis. Hij verbleef vervolgens twee dagen bij u thuis tot hij op 4 februari 2011, rond 24u 's nachts opnieuw vertrok. Waar hij naartoe ging, weet u niet. Dit was de eerste keer dat uw broer bij u op bezoek kwam. De volgende dag echter, tegen 5u 's morgens, vielen er plots vier militairen van de Tsjetsjeense speciale diensten binnen. Ze droegen zwarte uniformen, waren gemaskerd en gewapend. Uw vrouw was getuige van uw aanhouding, terwijl uw dochter in de andere kamer sliep. De hele gebeurtenis duurde amper één minuut, waarna u naar de afdeling van de MVD in Atchoi-Martan gebracht werd. Gedurende enkele uren werd u ondervraagd over de verblijfplaats van uw broer. U werd enkele keren hard geslagen en er werd agressieve taal gebruikt. U hield hier geen verwondingen of littekens aan over. De militairen gaven u twee dagen de tijd om uw broer te zoeken en naar hen te brengen. Indien u dit niet deed, zou u voor lange tijd in de gevangenis belanden. U ging akkoord en werd diezelfde dag, 5 februari 2011, om 21 u vrijgelaten. Een tiental minuten later, uw huis bevond zich immers vlakbij het politiekantoor, was u thuis en zag u uw vrouw. Vervolgens verfriste u uzelf en ging u naar uw oudere broer die vlakbij woonde. Na een uur ging u terug naar huis. Omdat u uw broer M.(...) na enkele dagen niet had overgeleverd aan de militairen, moest u hen smeergeld betalen. U zocht het geld bijeen en op 13 of 15 februari 2011 betaalde u hen 3000 euro. Na de betaling van deze som geld hebt u geen smeergeld meer moeten betalen tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië. Na uw vrijlating besloot u te gaan reizen om de autoriteiten zo het idee te geven dat u op zoek was naar uw broer. In werkelijkheid werkte u op verschillende plaatsen en bereidde u uw vlucht voor. U keerde geregeld nog naar uw huis terug. Uw vrouw en kind verbleven vaak bij haar zus of bij uw vriend. Ook zij keerden nog naar huis terug. Noch u, noch uw vrouw en kind leefden ondergedoken maar toch was er angst dat de autoriteiten zouden terugkeren. Op 2 juni 2011 vertrok u, samen met uw vrouw en kind vanuit Atchoi-Martan per taxi naar Rostov. Daar kwam u aan op 4 juni om 1 uur 's nachts. Enkele uren later, rond 5 uur 's morgens vertrok u met de auto en twee passeurs richting Kharkov. Daar kwam u aan rond 2 of 3 uur de volgende nacht, dus in de nacht van 4 op 5 juni en na een half uur vertrok u in een andere auto, met twee andere passeurs, richting België. U betaalde 7000 euro voor u, uw vrouw en uw dochter. Op 7 juni 2011 kwam u aan in België en diende u een asielaanvraag in. Sinds uw verblijf in België heeft u telefonisch contact met uw broer D.(...), L.(...). Hij vertelde u dat er twee oproepingsbrieven voor u gekomen waren. U bent niet zeker over de inhoud van deze oproepingsbrieven. Zo verklaarde u dat u zich misschien bij de ROVD moest aanmelden, waarschijnlijk bij een onderzoeksrechter maar wanneer u dat moest doen, wist u niet. U verklaarde wel dat u opgeroepen werd als getuige. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: de geboorteakte van uw dochter, het binnenlands paspoort van u en uw vrouw, uw rijbewijs, uw huwelijksakte en uw geboorteakte. Ook ontving het Commissariaat-generaal op 05/08/2011 een fax met een kopie van uw oproepingsbrief.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië omdat u dan ofwel uw broer moet aangeven, hetgeen u nooit zou doen, ofwel veel omkoopgeld zal moeten

betalen. Het Commissariaat-Generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen. Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw. Zo lopen de verklaringen met betrekking tot uw arrestatie, het feit dat bijdroeg tot uw vlucht uit Tsjetsjenië, op onverschoonbare wijze uiteen. U verklaart dat u op 5 februari 2011, tegen 5 uur 's morgens uit uw bed gelicht werd toen militairen uw huis binnenvielen. (CGVS man p. 17) Uw vrouw was thuis en zij was getuige van deze inval. (CGVS man p. 18) Uw vrouw verklaart echter dat u gearresteerd werd na het middageten of tegen de avond. (CGVS vrouw p.9) Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid zegt zij dat, volgens haar, de militairen toch kwamen tegen de avond. (CGVS p. 10) Verder verklaart u dat vier militairen het huis binnenvielen. Ze waren gemaskerd en gekleed in zwarte uniformen. (CGVS man p.18) Tegenstrijdig aan uw verklaring, vertelt uw vrouw dat vijf of zes mannen binnenvielen, dat ze militaire uniformen met groene vlekken aan hadden en dat ze allen, buiten één van hen, gemaskerd waren. Vermoedelijk was dit hun overste. (CGVS vrouw p. 10) Na confrontatie met deze tegenstrijdigheden zegt uw vrouw dat zij niet weet wat u verklaard heeft. (CGVS vrouw p. 10) U verklaarde daarenboven dat deze hele inval bijzonder kort was, dat het misschien één minuut duurde vooraleer u werd meegenomen. (CGVS man p. 18). Uw vrouw verklaarde echter dat de militairen het huis doorzochten en u ondervroegen in de andere kamer. Het duurde, volgens haar, twee uur vooraleer ze uw huis verlieten. (CGVS vrouw p. 9 en 10) Geconfronteerd met het opmerkelijke verschil in duur, verklaart zij wederom dat zij niet weet wat u verklaard heeft. (CGVS vrouw p. 10) Ook met betrekking tot uw vrijlating lopen de versies van u en uw vrouw uiteen. Zo verklaart u dat u vrijgelaten werd tegen 21u op dezelfde dag, namelijk 5 februari 2011. (CGVS man p. 17) U ging vervolgens naar uw thuis, waar u uw vrouw terug zag en bezocht even later uw broer, L.(...). (CGVS man p. 21) Uw vrouw verklaart echter dat u 's morgens op 6 februari 2011 vrijgelaten werd. Ter verklaring voor deze verschillende versies stelt uw vrouw dat zij niet weet wat u zei. (CGVS vrouw p. 11) Deze tegenstrijdigheden doen op ernstige wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid temeer daar er geen afdoende uitleg voor de tegenstrijdigheden gegeven werd. Er mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat u en uw vrouw dezelfde verklaringen afleggen omtrent de elementaire gegevens van uw arrestatie, die daarenboven aan de kern van uw asielrelaas raakt. Aangezien er verscheidene onverenigbaarheden zijn omtrent basiselementen zoals data, tijdstippen, kenmerken van uw aanvallers en duur van de hele arrestatie, acht het Commissariaat-generaal uw verklaringen ongeloofwaardig en trekt hierdoor het bestaan van deze gebeurtenis in twijfel. Uw verklaringen verschillen verder met die van uw vrouw met betrekking tot het verblijf van uw broer, D.(...) M.(...). Volgens u kwam uw broer bij u thuis aan op 2 februari 2011, omstreeks 23u. Op dat moment waren u, uw echtgenote en uw kind thuis. (CGVS man p. 15). Uw vrouw verklaart echter dat zij die dag naar haar zus gegaan was en dat uw broer er al was toen zij terugkwam tegen 16u of 17u. (CGVS vrouw p. 7 en 8) Na confrontatie verklaart uw vrouw dat zij het zich niet meer goed herinnert, dat zij niet weet wat u verklaard had en dat u uw broer misschien verborgen had in het huis. (CGVS vrouw p. 8) Het Commissariaat-generaal aanvaardt deze verklaring voor deze tegenstrijdigheid niet aangezien het op geen enkele wijze de discrepanties verklaart of verschoont. De onverenigbare verklaringen van u en uw vrouw omtrent een belangrijk onderdeel van uw asielrelaas, namelijk het bezoek van uw broer, hollen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas uit. Tenslotte kwam ook uw reisroute niet volledig overeen met de reisroute van uw vrouw. U verklaart dat jullie in Rostov aankwamen op 4 juni 2011, om 1u 's nachts. (CGVS man p. 13) Uw vrouw verklaart echter dat jullie daar aankwamen op 3 juni, om 1u 's nachts. (CGVS vrouw p. 5) Na te duiden op het verschil in tijdstippen, stelt uw vrouw wederom dat zij niet weet wat u verklaarde, maar dat zij toch denkt dat het op 3 juni was (CGVS vrouw p. 6), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Ook deze tegenstrijdigheid met betrekking tot uw reisroute ondergraaft uw geloofwaardigheid. Ten tweede, en in het verlengde van vorig punt, wordt de geloofwaardigheid omtrent uw reisroute verder ondermijnd door uw verklaringen betreffende de controles. Zo verklaart u dat u twee keer werd gecontroleerd. Vragen werden u niet gesteld, noch werd u om uw documenten gevraagd. De douanebeambten keken enkel door het venster naar u. Uw passeurs praatten met hen en de auto mocht na enkele minuten vertrekken. Precieze details van deze controles kan u niet geven. Voorts dient nog opgemerkt te worden dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen, noch kan u vertellen door welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengen-zone bent binnengekomen. Ook weet u niet of er valse documenten gebruikt werden. (CGVS man p. 10-11) Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Na confrontatie met deze informatie stelt u dat u daarop geen antwoord kan geven. (CGVS man p. 11) Het Commissariaat-generaal acht het weinig aannemelijk dat u zonder geldige documenten de zwaar gecontroleerde Schengen-grens bent gepasseerd. Het is verder weinig geloofwaardig dat u niet weet

door welke landen u gereisd bent en dat u niet weet of er valse documenten gebruikt werden, temeer aangezien de kans op individuele controle enorm groot is. Ook deze verklaringen omtrent uw reisroute ondermijnen verder uw geloofwaardigheid. Tenslotte wordt uw geloofwaardigheid verder aangetast door het gebrek aan documenten betreffende de gevolgen van uw arrestatie en hieraan verbonden, het gebrek aan kennis in verband met de evolutie van uw problemen. U verklaarde vooreerst dat er sinds uw verblijf in België twee oproepingsbrieven op uw naam waren toegekomen. (CGVS man p. 22) Het Commissariaat-generaal vroeg u uitdrukkelijk om beide originele oproepingsbrieven over te maken maar bij het verstrijken van de termijn werd enkel een gefaxte kopie van één oproepingsbrief ontvangen. Bovendien was u niet zeker over de inhoud van deze oproepingsbrieven. U beweerde dat u opgeroepen werd als getuige, maar verder kon u weinig informatie geven over waar u zich moest aanbieden, bij wie en wanneer. Zo verklaarde u dat u zich misschien bij de ROVD moest aanmelden, waarschijnlijk bij een onderzoeksrechter maar wanneer u dat moest doen, wist u niet. (CGVS man p. 22-23) In alle redelijkheid mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij interesse toont in zijn zaak en zo goed mogelijk op de hoogte blijft omtrent eventuele nieuwe ontwikkelingen. Het feit dat u enkel kon vertellen dat u twee oproepingsbrieven gekregen had om als getuige te verschijnen maar de belangrijke elementen zoals de datum en de instantie waar u zich moest aanmelden niet met zekerheid kon vernoemen, holt uw geloofwaardigheid uit. Daarenboven kunnen de documenten die u en uw vrouw wel voorlegden de geloofwaardigheid omtrent uw verklaringen niet herstellen. Uw intern paspoort en dat van uw vrouw, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw geboorteakte en de geboorteakte van uw dochter, attesteren op voldoende wijze jullie identiteit en burgerlijke stand, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Wat betreft de oproepingsbrieven werd enkel een fax met betrekking tot één oproepingsbrief ontvangen. Aan een kopie kan echter geen bewijswaarde gehecht worden, aangezien een dergelijk document gemakkelijk te vervalsen is. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van voorgaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen. Bijgevolg dient er besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat ook in hoofd van uw vrouw, D.(...) R.(...) (O.V. 6.824.858), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Ten aanzien van tweede verzoekster :

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. Uw problemen zijn begonnen toen uw schoonbroer, D.(...) M.(...), op 2 februari 2011 bij u thuis op bezoek kwam. Die dag was u op bezoek bij uw zus maar toen u tegen 16u of 17u 's avonds terug thuis kwam, was uw schoonbroer reeds daar. Hij bleef vervolgens tot 4 februari 2011. Iemand moet gemeld hebben dat uw schoonbroer, die gezocht werd door de autoriteiten, bij u was langsgesproken want op de avond van 5 februari 2011 vielen militairen uw huis binnen. Ongeveer vijf of zes mannen in militaire uniformen met groene vlekken erop, namen uw man, D.(...) L.(...), mee. Ze waren allen gemaskerd buiten één persoon. Hij was vermoedelijk hun overste. De militairen doorzochten het huis en ondervroegen uw man in een andere kamer. Na ongeveer twee uur, verlieten ze uw huis en namen uw man mee. Op 6 februari 2011 werd hij 's morgens vrijgelaten. Uw man was mishandeld tijdens zijn aanhouding en de militairen

eisten van hem dat hij zijn broer zou vinden. Vervolgens verbleef u afwisselend bij de dochter van uw zus of bij kennissen. Af en toe sliep u thuis. Uw man overnachtte vaak bij vrienden. Op 2 juni 2011 vertrok u, samen met uw man en kind vanuit Atchoi-Martan naar Rostov. Daar kwam u aan op 3 juni 2011 om 1 uur 's morgens. Enkele uren later, rond 6 uur 's morgens vertrok u, samen met twee passeurs, met de auto richting Kharkov. In Kharkov veranderde u van wagen en met twee andere passeurs vertrok u richting België. Op 7 juni 2011 kwam u aan in België en diende u een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw man de volgende documenten neer: de geboorteakte van uw dochter, het binnenlands paspoort van u en uw man, uw huwelijksakte, het rijbewijs van uw man en zijn geboorteakte. Later ontving het Commissariaat-generaal op 05/08/2011 nog een fax van een oproepingsbrief op naam van uw man.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, D.(...) L.(...) (O.V. 6.824.858). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielaanvraag van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw man, die gedeeltelijk is gebaseerd op uw verklaringen en op tegenstrijdigheden in jullie onderlinge verklaringen, werd als volgt gemotiveerd: "De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië omdat u dan ofwel uw broer moet aangeven, hetgeen u nooit zou doen, ofwel veel omkoopgeld zal moeten betalen. Het Commissariaat-Generaal verklaart uw asielaanvraag echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen. Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw. Zo lopen de verklaringen met betrekking tot uw arrestatie, het feit dat bijdroeg tot uw vlucht uit Tsjetsjenië, op onverschoonbare wijze uiteen. U verklaart dat u op 5 februari 2011, tegen 5 uur 's morgens uit uw bed gelicht werd toen militairen uw huis binnenvielen. (CGVS man p. 17) Uw vrouw was thuis en zij was getuige van deze inval. (CGVS man p. 18) Uw vrouw verklaart echter dat u gearresteerd werd na het middageten of tegen de avond. (CGVS vrouw p.9) Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid zegt zij dat, volgens haar, de militairen toch kwamen tegen de avond. (CGVS p. 10) Verder verklaart u dat vier militairen het huis binnenvielen. Ze waren gemaskerd en gekleed in zwarte uniformen. (CGVS man p.18) Tegenstrijdig aan uw verklaring, vertelt uw vrouw dat vijf of zes mannen binnenvielen, dat ze militaire uniformen met groene vlekken aan hadden en dat ze allen, buiten één van hen, gemaskerd waren. Vermoedelijk was dit hun overste. (CGVS vrouw p. 10) Na confrontatie met deze tegenstrijdigheden zegt uw vrouw dat zij niet weet wat u verklaard heeft. (CGVS vrouw p. 10) U verklaarde daarenboven dat deze hele inval bijzonder kort was, dat het misschien één minuut duurde vooraleer u werd meegenomen. (CGVS man p. 18). Uw vrouw verklaarde echter dat de militairen het huis doorzochten en u ondervroegen in de andere kamer. Het duurde, volgens haar, twee uur vooraleer ze uw huis verlieten. (CGVS vrouw p. 9 en 10) Geconfronteerd met het opmerkelijke verschil in duur, verklaart zij wederom dat zij niet weet wat u verklaard heeft. (CGVS vrouw p. 10) Ook met betrekking tot uw vrijlating lopen de versies van u en uw vrouw uiteen. Zo verklaart u dat u vrijgelaten werd tegen 21u op dezelfde dag, namelijk 5 februari 2011. (CGVS man p. 17) U ging vervolgens naar uw thuis, waar u uw vrouw terug zag en bezocht even later uw broer, L.(...). (CGVS man p. 21) Uw vrouw verklaart echter dat u 's morgens op 6 februari 2011 vrijgelaten werd. Ter verklaring voor deze verschillende versies stelt uw vrouw dat zij niet weet wat u zei. (CGVS vrouw p. 11) Deze tegenstrijdigheden doen op ernstige wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid temeer daar er geen afdoende uitleg voor de tegenstrijdigheden gegeven werd. Er mag immers redelijkerwijs verwacht

worden dat u en uw vrouw dezelfde verklaringen afleggen omtrent de elementaire gegevens van uw arrestatie, die daarenboven aan de kern van uw asielrelaas raakt. Aangezien er verscheidene onverenigbaarheden zijn omtrent basiselementen zoals data, tijdstippen, kenmerken van uw aanvallers en duur van de hele arrestatie, acht het Commissariaat-generaal uw verklaringen ongeloofwaardig en trekt hierdoor het bestaan van deze gebeurtenis in twijfel. Uw verklaringen verschillen verder met die van uw vrouw met betrekking tot het verblijf van uw broer, D.(...) M.(...). Volgens u kwam uw broer bij u thuis aan op 2 februari 2011, omstreeks 23u. Op dat moment waren u, uw echtgenote en uw kind thuis. (CGVS man p. 15). Uw vrouw verklaart echter dat zij die dag naar haar zus gegaan was en dat uw broer er al was toen zij terugkwam tegen 16u of 17u. (CGVS vrouw p. 7 en 8) Na confrontatie verklaart uw vrouw dat zij het zich niet meer goed herinnert, dat zij niet weet wat u verklaard had en dat u uw broer misschien verborgen had in het huis. (CGVS vrouw p. 8) Het Commissariaat-generaal aanvaardt deze verklaring voor deze tegenstrijdigheid niet aangezien het op geen enkele wijze de discrepanties verklaart of verschoont. De onverenigbare verklaringen van u en uw vrouw omtrent een belangrijk onderdeel van uw asielrelaas, namelijk het bezoek van uw broer, hollen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas uit. Tenslotte kwam ook uw reisroute niet volledig overeen met de reisroute van uw vrouw. U verklaart dat jullie in Rostov aankwamen op 4 juni 2011, om 1u 's nachts. (CGVS man p. 13) Uw vrouw verklaart echter dat jullie daar aankwamen op 3 juni, om 1u 's nachts. (CGVS vrouw p. 5) Na te duiden op het verschil in tijdstippen, stelt uw vrouw wederom dat zij niet weet wat u verklaarde, maar dat zij toch denkt dat het op 3 juni was (CGVS vrouw p. 6), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Ook deze tegenstrijdigheid met betrekking tot uw reisroute ondergraaft uw geloofwaardigheid. Ten tweede, en in het verlengde van vorig punt, wordt de geloofwaardigheid omtrent uw reisroute verder ondermijnd door uw verklaringen betreffende de controles. Zo verklaart u dat u twee keer werd gecontroleerd. Vragen werden u niet gesteld, noch werd u om uw documenten gevraagd. De douanebeambten keken enkel door het venster naar u. Uw passeurs praatten met hen en de auto mocht na enkele minuten vertrekken. Precieze details van deze controles kan u niet geven. Voorts dient nog opgemerkt te worden dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen, noch kan u vertellen door welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengen-zone bent binnengekomen. Ook weet u niet of er valse documenten gebruikt werden. (CGVS man p. 10-11) Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Na confrontatie met deze informatie stelt u dat u daarop geen antwoord kan geven. (CGVS man p. 11) Het Commissariaat-generaal acht het weinig aannemelijk dat u zonder geldige documenten de zwaar gecontroleerde Schengen-grens bent gepasseerd. Het is verder weinig geloofwaardig dat u niet weet door welke landen u gereisd bent en dat u niet weet of er valse documenten gebruikt werden, temeer aangezien de kans op individuele controle enorm groot is. Ook deze verklaringen omtrent uw reisroute ondermijnen verder uw geloofwaardigheid. Tenslotte wordt uw geloofwaardigheid verder aangetast door het gebrek aan documenten betreffende de gevolgen van uw arrestatie en hieraan verbonden, het gebrek aan kennis in verband met de evolutie van uw problemen. U verklaarde vooreerst dat er sinds uw verblijf in België twee oproepingsbrieven op uw naam waren toegekomen. (CGVS man p. 22) Het Commissariaat-generaal vroeg u uitdrukkelijk om beide originele oproepingsbrieven over te maken maar bij het verstrijken van de termijn werd enkel een gefaxte kopie van één oproepingsbrief ontvangen. Bovendien was u niet zeker over de inhoud van deze oproepingsbrieven. U beweerde dat u opgeroepen werd als getuige, maar verder kon u weinig informatie geven over waar u zich moest aanbieden, bij wie en wanneer. Zo verklaarde u dat u zich misschien bij de ROVD moest aanmelden, waarschijnlijk bij een onderzoeksrechter maar wanneer u dat moest doen, wist u niet. (CGVS man p. 22-23) In alle redelijkheid mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij interesse toont in zijn zaak en zo goed mogelijk op de hoogte blijft omtrent eventuele nieuwe ontwikkelingen. Het feit dat u enkel kon vertellen dat u twee oproepingsbrieven gekregen had om als getuige te verschijnen maar de belangrijke elementen zoals de datum en de instantie waar u zich moest aanmelden niet met zekerheid kon vernoemen, holt uw geloofwaardigheid uit. Daarenboven kunnen de documenten die u en uw vrouw wel voorlegden de geloofwaardigheid omtrent uw verklaringen niet herstellen. Uw intern paspoort en dat van uw vrouw, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw geboorteakte en de geboorteakte van uw dochter, attesteren op voldoende wijze jullie identiteit en burgerlijke stand, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Wat betreft de oproepingsbrieven werd enkel een fax met betrekking tot één oproepingsbrief ontvangen. Aan een kopie kan echter geen bewijswaarde gehecht worden, aangezien een dergelijk document gemakkelijk te vervalsen is. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de

laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van voorgaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen. Bijgevolg dient er besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat ook in hoofdzaak van uw vrouw, D.(...) R.(...) (O.V. 6.824.858), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In hun verzoekschrift werpen verzoekers de volgende middelen op:

"Eerste middel — Schending van de wet van 29/07/1991 m.bt. motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidbeginsel en schending van art 62 van de wet van 15/12/1980;

1. Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed;

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoekers enerzijds en van de Staat anderzijds; terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoekers zou berokkend worden enorm is;

Dat bij gevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl:

- *de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen;*
- *en art. 62 van voormelde Vreemdelingenwet;*
- *en de rechtspraak van de Raad van State (d.d. 25/09/1986 nummer 26933)*
- *en art. 8 en art. 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;*
- *en art. 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*

Stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;

Dat desondanks wordt besloten dat de situatie geen aanleiding geeft tot het hebben van vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, en zelfs acht men het asielrelaas niet geloofwaardig.

Dat de Commissaris Generaal de aanvraag van verzoekers ongegrond verklaart, omdat op basis van de door verzoekers aangehaalde feiten niet zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingen Conventie van Genève of een reëel risico tot lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie aangaande subsidiaire bescherming;

Terwijl de door de verzoekers aangehaalde problemen wel degelijk ressorteren onder de Vluchtelingen Conventie en van dien aard zijn om hen het statuut van vluchteling toe te kennen;

Dat de beslissing van het CGVS onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29/07/1991 flagrant miskent;

Art. 3 van de Wet van 29/07/1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; tevens dient, na luid van hetzelfde artikel, de motivering afdoende te zijn; De motivering moet aldus pertinent en draagkrachtig zijn;

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze Overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Raad van State nummer 101.624, 07/12/2001).

2. Het Commissariaat Generaal stelt: "Zo lopen de verklaringen met betrekking tot uw arrestatie, het feit dat bijdroeg tot uw vlucht uit Tsjetsjenië, op onverschoonbare wijze uiteen. U verklaart dat u op 5 februari 2011 tegen 5 uur 's Morgens uit uw bed gelicht werd toen militairen uw huis binnen vielen. Uw vrouw was thuis en zij was getuige van deze inval. Uw vrouw verklaart echter dat u gearresteerd werd na het middageten of tegen de avond. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid zegt zij dat volgens haar, de militairen toch kwamen tegen de avond."

Dat verzoekster hierop kan repliceren dat het in haar land van oorsprong zeer vroeg donker (vanaf 18u) is en de zon maar terug opkomt om 6u 's morgens. Dat het allicht mede de stress voor het verhoor is die mevrouw hierover in verwarring bracht. De militairen vielen uiteraard 's morgens vroeg binnen, dit is altijd zo, op die manier kunnen zij de betrokken "overvallen" in hun slaap zodat zij niet teveel weerstand krijgen bij de arrestatie.

3. Het CGVS vervolgt in de bestreden beslissing: "verder verklaart u dat vier militairen het huis binnen vielen. Ze waren gemaskerd en gekleed in zwarte uniformen. Tegenstrijdig aan uw verklaring, vertelt uw vrouw dat vijf of zes mannen binnenvielen, dat ze militaire uniformen met groene vlekken aanhadden en dat ze allen, buiten één, gemaskerd waren. Vermoedelijk was dit hun overste. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheden zegt uw vrouw dat zij niet weet wat u verklaard heeft."

Dat er twee wagens voor het huis van verzoekers stopten. Dat er vier personen het huis zijn binnengekomen en de anderen of overigen stonden op wacht buiten. Dat verzoekster het aantal mannen niet heeft geteld, het waren er veel, daar is zij zeker van.

Verzoeker heeft uiteraard alle mannen gezien nu hij mee naar buiten werd genomen en ook door hen werd overgebracht naar het bureau te Atchoi-Martan.

Verzoekster heeft daarenboven in eerste instantie aan de tolk geantwoord dat zij het antwoord op deze vraag niet wist, doch de tolk legde aan mevrouw uit dat het belangrijk was dat zij hierop een antwoord zou geven.

Het uniform, of de kleur hiervan, van deze militairen is voor verzoekers een detail, dit kan toch niet tot de ongeloofwaardigheid leiden van hun asielaanvraag?

4. Verder stelt het CGVS:

"U verklaarde daarenboven dat deze hele inval bijzonder kort was, dat het misschien één minuut duurde vooraleer u werd meegenomen. Uw vrouw verklaarde echter dat de militairen het huis doorzochten en u ondervroegen in de andere kamer. Het duurde volgens haar twee uur vooraleer ze uw huis verlieten."

Dat inderdaad de beide verklaringen van verzoekers geloofwaardig waren en zij beiden de waarheid vertelden. Dat de heer DALNAEV met name bij het binnenvallen meteen werd meegenomen, voor hem en het gedeelte van deze inval die hij meemaakte duurde dit inderdaad misschien één minuut. Mevrouw D. echter, bleef thuis met haar dochter (die zwaar verlamd is), zij en haar dochter werden in een aparte kamer gezet (de militairen zagen ook dat de dochter van verzoekers niets begreep van wat er rondom haar gebeurde). Intussen doorzochten de militairen het hele huis van verzoekers. Het duurde inderdaad lang, bijna 2 uur voor de militairen het huis verlieten.

5.

Ook de volgende verklaring doet de verwerende partij besluiten tot de ongeloofwaardigheid: "Zo verklaart u dat u vrijgelaten bent tegen 21u op dezelfde dag, namelijk op 5 februari 2011. U ging vervolgens naar u thuis waar u uw vrouw terug zag en bezocht even later uw broer, L. Uw vrouw verklaart echter dat u 's morgens op 6 februari 2011 vrijgelaten werd.

Mevrouw D. kan enkel herhalen dat het vroeg donker is in haar land van herkomst, dat het aldus reeds donker was op het ogenblik dat zij haar man terug zag en dat er aldus mogelijk daardoor verwarring is ontstaan.

Dat de verklaringen van verzoekers ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn; De zaken dewelke de verwerende partij aanhaalt om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun asielrelaas overtuigen niet; Het betreffen werkelijk details van het asielrelaas.

6.

De verwerende partij gaat aan de kern van het asielrelaas voorbij, met name dat verzoeker inmiddels gezocht wordt en zijn leven en dat van zijn gezin in gevaar zijn. Dat de verwerende partij zegt dat de geloofwaardigheid met name zou zijn aangetast omdat er een gebrek zou zijn aan documenten betreffende de gevolgen van verzoeker zijn arrestatie en de gevolgen hieraan verbonden.

Dat verzoeker zijn raadsman per fax één oproepingsbrief toegezonden kreeg en deze aan het CGVS overmaakte.

Verzoeker die na zijn verhoor bij het CGVS om bijkomende documenten vroeg in Tsjetsjenië, kreeg te horen dat er inmiddels vijf oproepingsbrieven voorhanden zijn. Verzoekers vroegen hun toenmalige maatschappelijk assistent deze documenten te kopiëren en over te maken aan hun raadsman. Deze laatste ontving echter één en geen vijf oproepingsbrieven per fax.

Verzoekers menen dat er bij de communicatie met de tolk iets moet zijn fout gelopen nu zij niet begrepen hebben dat zij de originelen aan het CGVS dienden te bezorgen. Dat zij zo zij dit geweten hadden, zij deze vijf originelen hadden bezorgd.

De verwerende partij gaat opnieuw aan de ernst van de zaak voorbij waar zij stelt dat verzoeker niet zeker was van de inhoud van deze brieven, nu hij meende opgeroepen te zijn als getuige en dat hij zich mogelijk bij de ROVD diende aan te melden, waarschijnlijk bij een onderzoeksrechter.

Deze motivering is geenszins pertinent nu verzoeker zelf heeft gezegd deze convocaties nog niet in zijn bezit te hebben: verzoeker deed dan ook voorzichtige uitspraken, hij had de inhoud zelf nog niet kunnen lezen. Zo verzoeker wel uitspraken zou gedaan hebben over de inhoud, dan zou de verwerende partij daar dan weer over zeggen dat het in die zin geen geloofwaardig verhaal is.

De stukken staan op zich.

De verklaringen van verzoekers kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway i., the law of refugees status, buttersworth, Toronto-Vancouver, 1991, p. 84); Het is geen vereiste om elk aangehaald feit te gaan bewijzen met documenten. Het asielrelaas op zich moet samenhangend en geloofwaardig zijn. De documenten die verzoekers bijbrengen ondersteunen en staven hun verklaringen en moeten integraal mee in overweging genomen worden.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidbeginsel, redelijkheidbeginsel en art. 62 van de Vreemdelingenwet;

2de middel — schending van art. 48/3 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen.

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

1. Die krachtens de Regelingen van 12 mei 1926 en 30 juni 1928 of krachtens de Overeenkomsten van 28 oktober 1933 en 10 februari 1938, het Protocol van 14 september 1939 of het Statuut van de Internationale Vluchtelingenorganisatie als vluchteling werd beschouwd. De door de Internationale Vluchtelingenorganisatie gedurende haar mandaat genomen beslissingen waarbij personen niet in aanmerking werden gebracht voor de bescherming en de hulp van die Organisatie, vormen geen belemmering voor het verlenen van de status van vluchteling aan personen die aan de voorwaarden van lid 2 van deze afdeling voldoen;

2. Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kon of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij

de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Dat het duidelijk is uit de verklaringen door verzoeker afgelegd, dat hij de bescherming van zijn eigen overheidsinstanties niet kan inroepen. Dat verzoeker originele bewijsstukken bijbrengt waaruit de gegrondheid van zijn vrees blijkt. Dat

Overwegende dat verzoekers in deze wel degelijk gevisieerd worden gelet op het feit dat de broer van verzoeker slechts met smeergeld kon vrijgekocht worden; Dat zijn broer wel degelijk gezocht wordt zelfs nog tien jaar na zijn vlucht en het een zeer actuele vrees van verzoekers is nu verzoeker zijn broer maar begin dit jaar terug opdook. Dat burens het nodig hebben geacht om te melden dat D. M. terug was gekeerd.

Dat verzoekers dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vervolgingen zoals bedoeld in art. 1 § A van de Conventie van Geneve van 28/07/1951;

3de middel — schending van art. 48/4 door weigering van de subsidiaire beschermingstatuut aan verzoeker

Dat er met name zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer verzoekers terugkeren naar Tsjetsjenië, zij een reëel en persoonlijke risico lopen op ernstige schade;

Bij gedwongen terugkeer, zullen verzoekers niet kunnen rekenen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten;

Het aantonen van algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of regio, is voldoende om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten (zie Raad van State, n 165 punt 470, d.d. 01/12/2006);

Dat de verwerende partij aan haar dossier één rapport toevoegt om deze status aan verzoekers te weigeren. Dat het rapport uitdrukkelijk zegt op bladzijde 4 dat de algemene mensenrechtensituatie slechts zijdelings en beknopt wordt besproken. Dat het bijgebrachte rapport ook de situatie anno 2011 niet weergeeft (het zou wel zijn opgesteld op 20 juni 2011 maar geeft inhoudelijk enkel feiten uit de jaren '90 weer en tot en met 2009.), maar over de situatie in het verleden handelt; Dat het ook in die periode is dat de feiten met de broer van verzoeker plaatsvonden;

Maar dan nog, zelfs al betreft het geen recent verslag staat er uitdrukkelijk de bezorgdheid over d mensenrechtenschendingen te lezen, met name: onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken verdwijningen, foltering tijdens arrestaties, buitengerechtelijke executies, vergeldingsacties tegen al da niet vermeende familieleden, opsluiting in geheime detentiecentra.

De subsidiaire beschermingsstatus werd dan ook ten onrechte geweigerd aan verzoekers;

4de middel: Originelen worden neergelegd ter zitting

Dat verzoekers in bijlage de oproepingen bijbrengen die aan de heer D. werden gericht. Dat het vijf oproepingen betreffen, dewelke ter vertaling aan een beëdigde vertaler werden toegezonden teneinde deze in huidige procedure te kunnen aanwenden. Dat de originelen, op heden in bezit van verzoekers (nog niet bij raadsman per post aangekomen), ter zitting zullen neergelegd worden."

Ter terechtzitting leggen verzoekers 5 originelen neer van convocaties.

2.2. De vier door verzoekers aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge inhoudelijke verwevenheid, samen behandeld.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen de motieven die

aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen, nu zij deze motieven zelf in hun verzoekschrift citeren en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden. Terloops merkt de Raad op dat de verwijzing van verzoekers naar het arrest van de Raad van State met nummer 101.624 van 7 december 2001 betrekking heeft op de wettigheidstoetsing, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht, zoals omschreven in artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet uitoefent.

2.4. De bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat eerste verzoeker en zijn echtgenote, thans tweede verzoekster, tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent enkele essentiële elementen van hun asielrelaas. In dit verband wordt gewezen op tegenstrijdigheden in hun verklaringen betreffende de arrestatie en de vrijlating van eerste verzoeker. Verder wordt opgemerkt dat hun verklaringen onderling ook verschillen met betrekking tot het bezoek van de broer van eerste verzoeker, D.M. Daarnaast wordt vastgesteld dat de verklaringen van eerste verzoeker en deze afgelegd door zijn echtgenote, thans tweede verzoekster, ook niet volledig overeenstemmen met betrekking tot hun reisroute. Verder wordt op grond van informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de zeer strikte en individuele controles die aan de buitengrenzen van het Schengengebied plaatsvinden, geoordeeld dat het weinig aannemelijk is dat eerste verzoeker zonder geldige documenten de zwaar gecontroleerde Schengen-grens is gepasseerd en het weinig geloofwaardig is dat hij niet weet door welke landen hij is gereisd en hij evenmin weet of er valse documenten werden gebruikt. De geloofwaardigheid wordt, zo luidt het vervolgens, verder aangetast door het gebrek aan documenten betreffende de gevolgen van de arrestatie van eerste verzoeker en het gebrek aan kennis in verband met de evolutie van zijn problemen. Er wordt ook opgemerkt dat de documenten die eerste verzoeker en zijn vrouw wel voorlegden de geloofwaardigheid van hun verklaringen niet kunnen herstellen. Tot slot wordt gesteld dat, ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van tweede verzoekster heeft genomen, is gestoeld op de vaststelling dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in haren hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.5. Daar waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen geen afweging maken tussen hun belangen en deze van de staat, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.6. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekster aan de commissaris-generaal verklaarde dat haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, na het middageten of tegen de avond werd gearresteerd (stuk 8, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 01/08/2011, p. 9). Nadien, wanneer zij werd geconfronteerd met de verklaring van haar echtgenoot dat de militairen hem tegen 5u in de ochtend kwamen arresteren, bleef tweede verzoekster herhaaldelijk bij haar oorspronkelijke verklaring dat de militairen tegen de avond kwamen (stuk 8, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 01/08/2011, p. 10). Deze uiteenlopende verklaring over het kernelement van hun asielrelaas, ondergraaft de geloofwaardigheid van het geheel. De *post-factum*-uitleg van tweede verzoekster, waarbij zij erop wijst dat het in haar land van herkomst

zeer vroeg donker is (vanaf 18u) en de zon maar terug rond 6u in de ochtend opkomt, kan niet worden aanvaard. Er kan en mag immers redelijkerwijze van eenieder verwacht worden dat hij, zelfs in periodes dat de zon vroeg opkomt en reeds vroeg terug ondergaat, duidelijk de ochtend van de avond kan onderscheiden. Aangezien uit de rest van de verklaringen blijkt dat tweede verzoekster over voldoende intellectuele capaciteiten beschikt om op de gestelde vragen te antwoorden, kunnen verzoekers onmogelijk ernstig voorhouden dat tweede verzoekster *"vijf uur in de ochtend"*, het tijdstip dat haar echtgenoot aangeeft voor de inval bij hen thuis, te verwarren met *"tegen de avond"*, de periode waarin zij die inval situeerde. Het ongestaafde betoog van verzoekers dat militairen altijd 's morgensvroeg binnenkomen omdat zij op die manier de betrokkenen in hun slaap kunnen overvallen zodat zij niet veel weerstand krijgen bij de arrestatie (Verzoekschrift, p. 5), versterkt de tegenstrijdigheid omdat tweede verzoekster meermaals herhaalde dat de arrestatie 's avonds plaatsvond. Het feit dat tweede verzoekster thans in het verzoekschrift een omstandige uitleg verschaft, staat in schril contrast met de onzekerheid die zij tijdens haar gehoor tentoonspreidde en waarbij zij meermaals stelde dat zij het zich niet meer goed wist of kon herinneren en dat ze niet wist wat haar man had verteld (stuk 8, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 01/08/2011, p. 8-11). De stress die tweede verzoekster vervolgens aanvoert als een verklaring voor haar verwarring, doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De verschoningsgronden die verzoekers aanbrengen zijn in elk geval niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden ongedaan te maken of te rechtvaardigen.

Met betrekking tot het aantal militairen dat bij de inval betrokken was en hun vermomming, blijkt uit de gegevens van het gehoorverslag dat tweede verzoekster initieel het volgende verklaarde: *"ze waren met enkelen"* (stuk 8, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 01/08/2011, p. 9). Nadien preciseerde zij dit aantal tot een 5- à 6-tal (*Ibid.*, p. 10). Volgens eerste verzoeker waren alle 4 bij de inval aanwezige militairen gemaskerd (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 17-18), daar waar zijn echtgenote, thans tweede verzoekster, aan de commissaris-generaal verklaarde dat *"Eén van hen, hun overste veronderstel ik, droeg geen masker"* (stuk 8, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 01/08/2011, p. 10). Afgezien van de kleur van de uniformen van de militairen, wat mogelijkerwijs wél als een detail kan worden aanzien, is het betoog van verzoekers niet van aard de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot het aantal militairen te weerleggen. Door in het verzoekschrift te bevestigen dat het *"er veel"* waren (Verzoekschrift, p. 5), heffen verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen voorts verschillen met betrekking tot de wijze waarop de militairen zouden zijn binnengevallen. Op de vraag van de commissaris-generaal wie voor de militairen de deur opende, antwoordde tweede verzoekster: *"Hij (waarmee ze haar echtgenoot bedoelt) misschien, ik was thuis. Mijn kind is ziek, ik was met haar bezig. Onze deuren staan altijd open, wij sluiten onze deuren niet"* (stuk 8, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 01/08/2011, p. 9). Eerste verzoeker gaf daarentegen aan dat logischerwijze niemand van hen de deur voor de militairen opende, maar zij deze forceerden (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 17). De verklaringen van verzoekers zijn ook onderling tegenstrijdig met betrekking tot de duur van de inval bij hen thuis. Blijkens het gehoorrapport gaf tweede verzoekster aan dat de militairen ongeveer 2 uur in hun huis bleven (stuk 8, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 01/08/2011, p. 10), terwijl eerste verzoeker meedeelde dat de arrestatie slechts één minuut duurde (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 18). De *post factum*-uitleg die verzoekers in hun verzoekschrift geven voor dit verschil in duur, kan, zo merkt de Raad op, evenwel niet worden gevolgd en is weinig ernstig te noemen. Immers, waar verzoekers thans laten gelden dat de inval voor eerste verzoeker niet lang duurde, misschien één minuut, aangezien hij meteen werd meegenomen, maar wel lang voor tweede verzoekster en haar dochter, aangezien zij in een aparte kamer werden gezet, terwijl de militairen het huis doorzochten en pas twee uur later het huis verlieten, stelt de Raad vast dat dit, meer bepaald de bewering dat eerste verzoeker meteen bij het binnenvallen werd meegenomen, moeilijk te rijmen valt met de verklaring van tweede verzoekster dat haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, door de militairen ondervraagd zou zijn geweest terwijl zij en haar dochter in een andere kamer verbleven (stuk 8, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 01/08/2011, p. 10). Nergens uit de verklaringen van tweede verzoekster blijkt dat haar man bij de inval meteen zou zijn meegenomen. Toen de commissaris-generaal haar confronteerde met de tegenstrijdigheid omtrent de duur van de inval, wist tweede verzoekster, zo stelt de Raad vast, geen verklaring te geven (*Ibid.*, p. 10). Het is overigens zeer merkwaardig dat verzoekers thans in hun verzoekschrift gewag maken van het feit dat de militairen tijdens de inval heel hun huis zouden hebben doorzocht. Immers, noch eerste verzoeker, die eerder enkel aangaf dat de inval maar één minuut duurde (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 18), noch tweede verzoekster, volgens wie de inval een tweetal uren duurde (stuk 8, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 01/08/2011, p. 10), spraken eerder over deze huiszoeking.

Alle voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de onderlinge verklaringen van verzoekers, waarvoor zij geen afdoende rechtvaardiging aanvoeren, betreffen geenszins details, zoals zij voorhouden, doch hebben allen betrekking op de essentie van hun asielrelaas, met name de inval bij hen thuis en de ermee gepaard gaande arrestatie van eerste verzoeker door militairen (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 18), die aan de basis ligt van hun vlucht uit hun land van herkomst. De commissaris-generaal kon dan ook rechtsgeldig besluiten dat deze op fundamentele wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

2.7. Verzoekers laten, zo stelt de Raad vast, de overwegingen in de bestreden beslissingen dat hun verklaringen omtrent het verblijf van eerste verzoekers broer, D. M. genaamd, verschillen, ongemoeid. Deze pertinente motieven, waaruit de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas verder blijkt, blijven derhalve gehandhaafd en de Raad maakt deze tot de zijne.

2.8. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. De Raad stelt vast dat verzoekers niets inbrengen tegen het pertinente motief uit de bestreden beslissingen met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen aangaande hun reisroute geheel ongemoeid alsook de ongeloofwaardigheid van de wijze waarop zij een Schengen-buitengrens zouden zijn overgestoken. De Raad beaamt echter deze motieven die een nefaste invloed hebben op verzoekers' algehele geloofwaardigheid.

2.9. Wat de vijf originele convocaties betreft die verzoeker ter terechtzitting neerlegde en waarvan (fax)kopieën als bijlage aan het verzoekschrift werden gevoegd (Verzoekschrift, Bijlage 4-8), stelt de Raad vast dat de vertalingen die verzoekers bij de (gekopieerde) stukken voegen, niet voor eensluidend zijn verklaard, zodat de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Daarbij komt dat verzoekers niet de minste uitleg verschaffen waarom zij de originele stukken, waaruit blijkt dat eerste verzoeker in de periode juni tot en met augustus 2011 door *"het Ministerie van binnenlandse zaken van de Tsjetsjeense Republiek, Atchoi-Martanovski onderzoeksafdeling bij OVD"* vijf keer als getuige zou zijn opgeroepen geweest, niet eerder konden neerleggen. Uit de stukken zelf blijkt immers dat drie van de vijf convocaties aan eerste verzoekers broer, D.L. genaamd, met wie eerste verzoeker blijkens zijn verklaringen nog regelmatig contact zou hebben (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 22), reeds in de periode midden juni tot midden juli, meer bepaald op 14 juni, 4 juli en 23 juli, werden overhandigd. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 1 augustus 2011 reeds aan de commissaris-generaal beloofde zijn best te doen om binnen zo kort mogelijke tijd, meer bepaald binnen de vijf werkdagen indien mogelijk, de originelen neer te leggen van de twee convocaties waarvan hij toen weet had (*Ibid.*, p. 22). Het overmaken van de originelen heeft echter, zo stelt de Raad vast, meer dan drie maanden geduurd. Verzoekers bieden thans in hun verzoekschrift, zoals eerder opgemerkt, geen uitleg voor het zeer laattijdig overmaken van de originele convocaties.

De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal ook vast dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, ondanks zijn (regelmatige) contacten met zijn broer D.L., aan wie de convocaties werden overhandigd, niet zeker was over de inhoud van de twee oproepingsbrieven waarvan hij toen weet had. Verzoeker kon enkel vertellen dat hij als getuige moest verschijnen, maar kon enkele belangrijke elementen zoals de datum en de instantie waar hij zich diende aan te melden niet met zekerheid vernoemen (*Ibid.*, p. 22-23). Van een asielzoeker mag echter, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, redelijkerwijze worden verwacht dat hij een ruime interesse toont in zijn zaak en zo goed mogelijk op de hoogte blijft omtrent eventuele nieuwe ontwikkelingen. Verder wist eerste verzoeker, zo stelt de Raad vast, niet het minste antwoord te bieden op de pertinente vraag van de commissaris-generaal waarom de oproepingen pas na zijn vertrek toekwamen terwijl hij nog gedurende meer dan drie maanden na zijn aanhouding thuis had verbleven (*Ibid.*, p. 22-23). Verzoekers weten deze vastgestelde onwetendheid in hoofde van eerste verzoeker thans niet om te buigen.

De Raad wenst tot slot te benadrukken dat de vijf convocaties eerste verzoeker louter in de hoedanigheid van getuige oproepen en stelt vast dat, gelet op het feit in de stukken nergens wordt verduidelijkt in het kader van welke zaak eerste verzoeker wordt opgeroepen, het verband met de door verzoekers aangehaalde vervolgingsproblemen geenszins wordt aangetoond of aannemelijk gemaakt.

2.10. Verzoekers beperken zich voor het overige tot het summier hernemen van het door hen voorgehouden asielrelaas. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met

concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met voormelde loutere herhaling in gebreke blijven.

2.11. Wat verzoekers' vraag om subsidiaire bescherming tot slot betreft, merkt de Raad op dat, gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas, verzoekers zich niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers zich beroepen op de actuele situatie in hun land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dienen zij aan te tonen dat hun *"(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoekers, die louter op zeer algemene en selectieve wijze verwijzen naar enkele bepaalde overwegingen opgenomen in de informatie die aan het administratief dossier werd gevoegd, geenszins in concreto aantonen dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit voormelde aan het administratief dossier gevoegde informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, blijkt immers dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheids-medewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 20, Landeninformatie, 'Subject Related Briefing - Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië' 20/06/2011). Bijgevolg is de situatie er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Verzoekers hebben geen schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN